

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 4T/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719010490
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Petrušková
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2023:8719010490.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, samosudca JUDr. Mária Petrušková na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20. júna 2023 v trestnej veci obžalovaného A. B. takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

A. B. C. D. C. E. F. G. - nar. XX.X.XXXX v H., trvale bytom I., J. G.
K. L. XXX/XX, M. H.

s a u z n á v a z a v i n n é h o

- zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona,

p r e t o ž e

-presne nezisteného dňa v máji 2015 vylákal od poškodenej N. O. zo Svitú pôžičku vo výške 35.000,- €, ktorú sa na základe Zmluvy s právom na nehnuteľnosť v prípade nesplatenia pohľadávky, podpísanej dňa 04.06.2015 vo Svite, okres H., zaviazal splatiť v sume 45.000,- €, a to najneskôr ku dňu 04.11.2016, pričom v predmetnej zmluve deklaroval, že je jediným budúcim vlastníkom domu číslo XXX na parcele č. 664/1, č. 664/2, zapísanej Katastrálnym úradom v Liptovskom Mikuláši, kde tento dom dal predmetnou zmluvou do zálohu na zaistenie pohľadávky voči N. O., a to v hodnote, ktorá mala byť stanovená na základe znaleckého posudku súdneho znalca Ing. Pavla Schreiberera zo dňa 23.04.2015 na sumu 83.900,- €, avšak požičané peniaze v dohodnutej lehote, ani doposiaľ nevrátil, uvedenú nehnuteľnosť nikdy nevlastnil, predmetný znalecký posudok nikdy k zmluve nedoložil a P. H. I. figuroval v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov Ministerstva spravodlivosti SR ako znalec v odbore Geodézia a kartografia len do 01.09.2004 a nebol zapísaný v odbore Stavebníctvo, teda obvinený A. B. uviedol poškodenej N. O. nepravdivé skutočnosti za účelom vylákať od nej pôžičku, pričom už v tom čase vedel, že tú pôžičku nikdy nevráti, čím týmto svojim konaním spôsobil poškodeným manželom N. a Q. O. škodu vo výške 35.000,- €,

t e d a

-na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu.

Za to mu
u k l a d á

Podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 3 písm. e/ Trestného zákona, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky trest odňatia slobody vo výmere 2 /dvoch/ rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu výkon trestu podmiennečne o d k l a d á .

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu u r č u j e skúšobnú dobu vo výmere 2 /dvoch/ rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu u k l a d á povinnosť zaplatiť poškodenej N. O., nar. XX.X.XXXX, bytom I., R. XXX/XXX a P. Q. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., R. XXX/XXX škodu vo výške 35 000,- eur.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry v Poprade podal na obžalovaného A. B. obžalobu pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že presne nezisteného dňa v máji 2015 vylákal od poškodenej N. O. zo Svitú pôžičku vo výške 35.000,- €, ktorú sa na základe Zmluvy s právom na nehnuteľnosť v prípade nesplatenia pohľadávky, podpísanej dňa 04.06.2015 vo Svite, okres H., zaviazal splatiť v sume 45.000,- €, a to najneskôr ku dňu 04.11.2016, pričom v predmetnej zmluve deklaroval, že je jediným budúcim vlastníkom domu číslo XXX na parcele č. 664/1, č. 664/2, zapísanej Katastrálnym úradom v Liptovskom Mikuláši, kde tento dom dal predmetnou zmluvou do zálohu na zaistenie pohľadávky voči N. O., a to v hodnote, ktorá mala byť stanovená na základe znaleckého posudku súdneho znalca Ing. Pavla Schreiberera zo dňa 23.04.2015 na sumu 83.900,- €, avšak požičané peniaze v dohodnutej lehote, ani doposiaľ nevrátil, uvedenú nehnuteľnosť nikdy nevlastnil, predmetný znalecký posudok nikdy k zmluve nedoložil a P. H. I. figuroval v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov Ministerstva spravodlivosti SR ako znalec v odbore Geodézia a kartografia len do 01.09.2004 a nebol zapísaný v odbore Stavebníctvo, teda obvinený A. B. uviedol poškodenej N. O. nepravdivé skutočnosti za účelom vylákať od nej pôžičku, pričom už v tom čase vedel, že tú pôžičku nikdy nevráti, čím týmto svojim konaním spôsobil poškodeným manželom N. a Q. O. škodu vo výške 35.000,- €.

Obžalovaný A. B. v konaní pred súdom uviedol, že s N. O. –

synom poškodených manželov N. a Q. O. sa rozhodli spoločne podnikat' v takej činnosti, v ktorej by mohli niečo zarobiť, ale v tom čase nemal peniaze a preto sa rozhodol o finančnú pôžičku požiadať poškodených N. a Q. O., ktorí s pôžičkou súhlasili, rovnako tak ako s predmetnou zmluvou s právom na nehnuteľnosť v prípade nesplatenia pohľadávky, ktorú následne vyhotovil.

Obžalovaný súčasne uvádzal, že finančná pôžička mala slúžiť pre rodinu O., ktorá ho vo veci „vybavenia“ pôžičky oslovila, resp. pre P. O., ktorého poznal a s ktorým bol v minulosti v kontakte a preto vedel, že tento bude mať možnosť požičané peniaze vrátiť, k čomu však nedošlo, pretože v nejakom inom trestnom konaní P. O. „nebol oslobodený“.

Z výpovede obžalovaného vyplynulo aj to, že peniaze od poškodených síce prevzal on, ale výšku pôžičky určila a potom pôžičku aj prevzala rodina O.. Obžalovaný však už nevedel uviesť komu presne z rodiny O. tieto peniaze odovzdal.

Obžalovaný tvrdil i to, že časť pôžičky poškodeným splácal podľa ich dohody - mesačne po 550,- eur, resp. po 555,- eur, aj keď súčasne uvádzal, že nevie uviesť celkovú sumu vrátenej pôžičky s tým, že podľa dohody mal poškodeným.

Obžalovaný priznal i to, že návrh na vklad do katastra nehnuteľností vo vzťahu k zmluve s právom na nehnuteľnosť podával on i to, že v návrhu na vklad do katastra nehnuteľností uviedol svoje meno i údaje vyplývajúce zo znaleckého posudku Ing. Pavla Schreiberera. Obžalovaný tak potvrdil, že návrh mal slúžiť na záložné právo k nehnuteľnosti B. O., k čomu však v konečnom dôsledku nedošlo.

Obžalovaný nevedel uviesť kto a z akého dôvodu dal vypracovať znalecký posudok P. H. I. a tvrdil len to, že tzv. plomba na predmetnú nehnuteľnosť B. O. mala slúžiť na zabezpečenie vrátenia peňazí rodinou O. a že v prípade ich nevrátenia sa mal stať jediným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti.

Poškodená N. O., v konaní pred súdom k podstatným okolnostiam žalovaného skutku a konania obžalovaného uviedla, že obžalovaný niekedy v roku 2015 požiadal jej syna N. o poskytnutie pôžičky vo výške 35 000,- eur s tým, že poskytnutie pôžičky obžalovanému bolo zabezpečené predmetnou zmluvou s právom na nehnuteľnosť – rodinným domom v okrese Liptovský Mikuláš, ktorú vyhotovil

obžalovaný a ktorý mal mať podľa znaleckého posudku hodnotu cca 83 000,- eur, čo prevyšovalo hodnotu obžalovanému poskytnutej pôžičky, hoci svedkyňa samotný znalecký posudok nevidela.

Z výpovede svedkyne vyplývalo aj to, že peniaze boli obžalovanému odovzdané prostredníctvom jej syna N. O. asi 3 dni pred podpísaním predmetnej zmluvy s právom na nehnuteľnosť zo dňa 4.6.2015 a že obžalovaný mal pôžičku spolu s úrokom vo výške 10 000,- eur vrátiť do 4.11.2016, k čomu však nedošlo a obžalovaný v priebehu nasledujúceho polroka uhradil z poskytnutej pôžičky len čiastku 2 750,- eur, napriek tomu, že ho opakovane telefonicky a prostredníctvom SMS i osobne vo veci vrátenia pôžičky kontaktovala, obžalovaný sa jej však vyhýbal a vyhováral pod rôznymi zámienkami, dokonca si ju neskôr v telefóne aj zablokoval.

Svedkyňa N. O. súčasne uvádzala, že obžalovaného sa na účel pôžičky nepýtala, ale predpokladala, že mu budú slúžiť na podnikateľskú činnosť, ktorú v tom čase vykonával i to, že obžalovaný ju ubezpečoval o tom, že pri nejakých problémoch s vrátením pôžičky predá svoj dom i to, že obžalovaný jej o účele pôžičky v prospech nejakej inej – tretej osoby v čase pôžičky nepovedal a ak by pôžička mala byť poskytnutá takejto osobe, s pôžičkou by svedkyňa nesúhlasila.

Poškodený P. Q. O. v konaní pred súdom uviedol, že na základe dobrých vzťahov obžalovaného a jeho syna N. O., poskytl obžalovanému na jeho žiadosť pôžičku vo výške 35 000,- eur, spolu s úrokmi, ktoré mal obžalovaný splácať v mesačných splátkach, k čomu však neskôr nedošlo a obžalovaný po úhrade časti poskytnutej pôžičky prestal s nimi komunikovať, odsťahoval sa zo Svitu do Bratislavy, čím prišli o možnosť ďalších kontaktov s obžalovaným vo veci vrátenia poskytnutej pôžičky.

Svedok sa nevedel vyjadriť k účelu pôžičky a uvádzal len to, že obžalovaný garantoval jej vrátenie zábezpekou nejakej jeho nehnuteľnosti, mimo mesta Svit.

Svedok síce v konaní pred súdom uvádzal, že bol osobne prítomný pri odovzdávaní peňazí, ale pri odstraňovaní predmetného rozporu potvrdil, že fyzicky síce nebol prítomný pri odovzdaní peňazí, ale v čase ich odovzdania bol doma.

Hoci svedok v konaní pred súdom neuvádzal účel použitia poskytnutých peňazí, ale pri odstraňovaní tohto rozporu trval na tom, že v čase pôžičky mu tento účel nebol známy a že až po podaní trestného oznámenia vo veci a vykonaní jednotlivých procesných úkonov a výsluchov sa domnieval, že obžalovaný poskytnutú pôžičku použil na „svoje roztrepané auto“.

Svedok N. O. v konaní pred súdom k podstatným okolnostiam žalovaného skutku a konania obžalovaného uvádzal, že predmetná pôžička bola zo strany jeho rodičov obžalovanému poskytnutá na základe ich dobrých vzťahov a na základe toho, že v predchádzajúcich dvoch prípadoch obžalovaný poskytnuté finančné prostriedky jeho rodičom vrátil. Z výpovede svedka vyplynulo aj to, že predmetnú zmluvu s právom na nehnuteľnosť vypracoval obžalovaný na žiadosť jeho rodičov, ktorí si týmto spôsobom chceli zabezpečiť vrátenie pôžičky s tým, že v zmluve bolo uvedené záložné právo k nehnuteľnosti – rodinnému domu, oceneného podľa obžalovaným údajne doloženého znaleckého posudku na hodnotu 83 000,- eur a že obžalovaný tvrdil, že k predmetnej nehnuteľnosti má záložné právo i to, že v prípade nevrátenia pôžičky predá rodinný dom vo Svite na ul. R., vyplatí úver a poskytnutú pôžičku vráti. Aj z výpovede tohto svedka vyplývalo, že vo veci vrátenia poskytnutej pôžičky obžalovaného opakovane telefonicky i osobne kontaktoval, ale obžalovaný sa zatajoval, nereagoval a že z pôžičky vrátil len istú časť buď jemu alebo jeho matke – poškodenej N. O..

Svedok síce v prípravnom konaní uvádzal, že obžalovaný mu pri ich rozhovoroch pred poskytnutím pôžičky potvrdil určité problémy „s cigánmi“, ale v konaní pred súdom pri odstraňovaní rozporu tvrdil, že nevedel, či problémy obžalovaného súviseli s jeho podnikaním alebo s tým, že „cigánom“ mal odovzdať alebo aj v skutočnosti odovzdal nejaké peniaze i to, že ak by pôžička mala byť poskytnutá „cigánom“, nesúhlasil by s tým.

Z prečítaných výpovedí svedkyne K. G. – bývalej priateľky N. O., syna poškodených N. O. a P. Q. O. v podstate zhodne vyplýva, že obžalovaný sa pred N. O., ako kamarátom opakovane sťažoval na svoje finančné problémy s tým, že potrebuje pomocť nejakým Rómom, od ktorých mal buď kupovať auto alebo, ktorí mali mať problémy „so zákonom“ a že na požiadanie N. O. mu poškodení na základe nejakej zmluvy, ktorú vypracoval obžalovaný požičali niekedy v júni 2015 finančnú hotovosť vo výške 35 000,- eur. Z výpovede svedkyne vyplynulo aj to, že obžalovaný poškodených ubezpečoval, že poskytnutú pôžičku vráti aj tým, že si zabezpečí buď záložné právo k nehnuteľnosti, ktorá mala patriť týmto Rómom, alebo tým, že predá svoj rodinný dom vo Svite na Mierovej ulici, alebo tým, že predá autá, ktoré v tom čase ako majiteľ autobazáru vlastnil. Svedkyňa potvrdila, že poškodení sa obžalovaného opakovane

pokúšali kontaktovať vo veci vrátenia pôžičky, čo však obžalovaný ignoroval a zatajoval sa pred nimi. Svedkyňa mala vedomosť i tom, že obžalovaný mal pôžičku vrátiť do dvoch týždňov i to, že obžalovaný poškodeným časť poskytnutej pôžičky vrátil v štyroch alebo v piatich splátkach po 550,- eur, čo však podľa nej predstavovalo len dohodnuté úroky.

Svedok P. O. v konaní pred súdom uviedol, že s obžalovaným mal asi 10 rokov dobrý vzťah a že po jeho vzatí do väzby mu obžalovaný poskytol „pomocnú ruku“ tak, že jeho matka B. O. dala rodinný dom do zálohy a vybrala nejaké peniaze nato, aby „sa dostal na slobodu“. Svedok potvrdil, že obžalovaný si od niekoho požičal peniaze, aby mu pomohol i to, že jeho matka B. O. chcela jej rodinný dom založiť v prospech obžalovaného, k čomu však z jemu neznámych dôvodov nedošlo. Z výpovede svedka vyplývalo i to, že svedok i jeho matka B. O. si od obžalovaného v minulosti opakovane požičiavali finančné prostriedky i to, že obžalovanému boli tieto prostriedky vrátené aj ním aj jeho matkou, ktorá si na účely ich vrátenia, v presne svedkom neuviedenej sume dokonca vybavila i úver v banke, kým bol svedok vo výkone trestu, resp. vo výkone väzby v inej trestnej veci podvodu, pre ktorý bol odsúdený Okresným súdom Ružomberok, o čom mal mať vedomosť aj obžalovaný.

Svedkyňa B. O. – matka P. O. v prípravnom konaní využila svoje právo a nevy povedala a počas konania vo veci zomrela.

Svedok P. E. H. v konaní pred súdom uviedol, že znalecký posudok č. 73/2015 vypracoval na základe požiadania vlastníčky predmetného rodinného domu B. O. a že znalecký posudok mal slúžiť na vybavenie hypotekárneho úveru a na účely záložného práva, čo potvrdzovali aj listinné dôkazy v podobe fotokópie faktúry zo dňa 23.4.2015, z ktorej vyplýva, že B. O. bola zadávateľom predmetného znaleckého posudku vypracovaného Ing. Štefanom Pastierovičom na účely stanovenia všeobecnej hodnoty rodinného domu č. XXX v k. ú. B..

Svedok potvrdil, že osobu obžalovaného nepozná i to, že vo veci vypracovania predmetného znaleckého posudku nebol ním nijakým spôsobom kontaktovaný.

Výpovede vyššie uvedených svedkov N. O., P. Q. O., N. O. a K. G. korešpondovali aj so skutočnosťami, ktoré vyplynuli zo zápisníc o konfrontáciách medzi poškodenou N. O. a svedkom N. O. a súčasne aj s listinnými dôkazmi v podobe fotokópií SMS komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou N. O., ktoré objektívne potvrdzovali, že poškodená obžalovaného opakovane urgovala vo veci vrátenia poskytnutej pôžičky a na druhej strane i správanie sa a reakcie obžalovaného na jej urgencie, čo opäť korešpondovalo so skutočnosťami, ktoré vyplynuli z výpovedí vyššie uvedených svedkov.

Výpovediam poškodených a svedkov korešpondoval aj ďalší dôkaz v podobe samotnej zmluvy s právom na nehnuteľnosť – dom č. 316 a podľa ktorej je obžalovaný jediným budúcim vlastníkom, v prípade nesplatenia pohľadávky zo dňa 4.6.2015 uzatvorenej medzi poškodenou N. O. ako veriteľom a obžalovaným ako dlžníkom.

Podľa čl. 1 tejto zmluvy s právom na nehnuteľnosť sa obžalovaný mal stať vlastníkom danej nehnuteľnosti na základe záložnej zmluvy zo dňa 2.6.2015 (vklad záložného práva na vlastníka na dom č. 316 na parcele č. 664/1 a 664, 2, zapísanej Katastrálnym úradom v Liptovskom Mikuláši.

Podľa čl. 2 predmetnej zmluvy s právom na nehnuteľnosť poškodená N. O. uzavrela s obžalovaným zmluvu o pôžičke na čiastku 35 000,- eur a obžalovaný sa zaviazal vrátiť pôžičku už vo výške 45 000,- eur, najneskôr do 4.11.2016 a podľa čl. 3 obžalovaný ako dlžník dal súčasne do zálohy (zaistenie pohľadávky) dom č. 316 s tým, že podľa čl. 4 tento dom mal v dobe uzatvorenia záložnej zmluvy hodnotu 83 900,- eur (podľa znaleckého posudku znalca Ing. Pavla Schreiberera zo dňa 23.4.2015), ktorý však podľa výpisu zo živnostenského registra ukončil činnosť znalca ešte dňom 9.3.2010.

Z listinného dôkazu v podobe správy Okresného úradu Liptovský Mikuláš – katastrálny odbor vyplýva, že obžalovaný k 16.6.2017 nebol vlastníkom alebo spoluvlastníkom žiadnej nehnuteľností v obvode okresu Liptovský Mikuláš a že od 1.1.2015 nepredal ani nedaroval žiadnu nehnuteľnosť v obvode okresu Liptovský Mikuláš.

Ďalšia časť listinných dôkazov v podobe rozhodnutí Okresného úradu Poprad, katastrálny odbor a výpisu z listu vlastníctva, spolu s kúpnu zmluvou zo dňa 24.2.2017 a jej dodatkom zo dňa 27.4.2017 sa vzťahovala na úkony spojené s kúpou a predajom bytu č. X nachádzajúceho sa v bytovom dome na J. R. L. XXX, spolu s ďalšími nehnuteľnosťami (pozemok a garáž), ktorých vlastníkom bol obžalovaný

a ktoré na základe kúpnej zmluvy zo dňa 24.2.2017, spolu s jej dodatkom zo dňa 5.5.2017 predal ďalším osobám.

Z obsahu ďalších listinných dôkazov v podobe správy Okresného súdu Poprad zo dňa 17.7.2017 vyplýva, že v rozhodujúcom období rokov 2016-2017 boli voči obžalovanému vedené viaceré exekučné konania na viacerých exekútorických úradoch pre pohľadávky vo vzťahu k rôznym subjektom, vrátane Sociálnej poisťovne a príslušných zdravotných poisťovní, čo korešpondovalo aj s výpisom z Centrálného výpisu exekúcií.

Z obsahu konajúcim súdom vyžiadaného spisu Okresného úradu Liptovský Mikuláš, katastrálny odbor vyplýva, že rozhodnutím Okresného úradu Liptovský Mikuláš č. V 2698/2015 zo dňa 14.8.2015, právoplatného dňom 8.9.2015 bolo rozhodnuté o zastavení konania pre neodstránenie nedostatkov návrhu na vklad do katastra nehnuteľností, o ktorý dňa 5.6.2015 (podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia), resp. dňa 12.8.2015 (podľa dátumu pečiatky na návrhu na vklad vlastníckeho práva spolu s nižšie uvedeným dodatkom č. 1 k predmetnej záložnej zmluve) požiadal obžalovaný ako účastník konania na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti – domu č. XXX na parcele č. 664/1 a č. 664/2, LV XXX, k. ú. B., ktorú uzatvoril s B. O. a na ktoré bol obžalovaný vyzvaný Okresným úradom Liptovský Mikuláš s tým, že na odstránenie nedostatkov návrhu bola účastníkom tohto konania, t. j. obžalovanému a B. O. určená 30-dňová lehota, počas ktorej bolo rozhodnutím Okresného úradu Liptovský Mikuláš č. V 2698/2015 zo dňa 3.7.2015 konanie prerušené.

Súčasťou tohto spisu bola aj predmetná záložná zmluva na pohľadávku, ktorú dňa 4.6.2015 uzatvoril obžalovaný v postavení záložného veriteľa s B. O. ako záložcom – výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti a z ktorej súčasne vyplýva, že obžalovaný ako záložný veriteľ s B. O. ako záložcom uzatvoril zmluvu o pôžičke s tým, že obžalovaný požičal B. O. čiastku 20 000,- eur na vyplatenie právnych úkonov s tým, že B. O. ako záložca sa zaviazala predmetnú pôžičku obžalovanému vrátiť do 4.11.2016 a vo výške 40 000,- eur a že na zaistenie tejto pohľadávky – pôžičky sa zriadilo záložné právo k tejto nehnuteľnosti v prospech obžalovaného ako záložného veriteľa.

Podľa čl. 4 tejto zmluvy záloha (dom č. 316) v dobe uzatvorenia tejto záložnej zmluvy mala mať podľa znaleckého posudku znalca Ing. Pavla Schreiberera zo dňa 23.4.2015 hodnotu 83 900,- eur a podľa čl. 6 toto záložné právo malo vzniknúť vkladom do katastra nehnuteľností na Okresnom úrade Liptovský Mikuláš.

Súčasťou tohto spisu bol aj dodatok č. 1 k zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 5.8.2015 (č. V 2698/2015), podľa ktorého obžalovaný ako záložný veriteľ uzavrel so záložcom – B. O. týmto dňom ďalšiu zmluvu o pôžičke s tým, že obžalovaný mal B. O. požičať ďalšiu čiastku vo výške 10 000,- eur na vyplatenie právnych úkonov s tým, že i táto pôžička mala byť záložcom – B. O. podľa čl. 2 predmetného dodatku vrátená do 4.11.2016.

Takto vykonané dokazovanie po jeho vyhodnotení podľa vnútorného presvedčenia konajúceho súdu, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a nezávisle od toho, kto ich obstaral v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, § 12 a § 19 Trestného poriadku ho viedlo k záveru, že vyššie uvedenými dôkazmi bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, že mu postačuje na jeho rozhodnutie v danej trestnej veci a že hodnotené dôkazy boli získané a zabezpečené zákonným spôsobom a zároveň i k záveru, že žalovaný skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný A. B. na tom skutkovom základe, že presne nezisteného dňa v máji 2015 vylákal od poškodenej N. O. zo Svitu pôžičku vo výške 35.000,- €, ktorú sa na základe Zmluvy s právom na nehnuteľnosť v prípade nesplatenia pohľadávky, podpísanej dňa 04.06.2015 vo Svite, okres H., zaviazal splatiť v sume 45.000,- €, a to najneskôr ku dňu 04.11.2016, pričom v predmetnej zmluve deklaroval, že je jediným budúcim vlastníkom domu číslo XXX na parcele č. 664/1, č. 664/2, zapísanej Katastrálnym úradom v Liptovskom Mikuláši, kde tento dom dal predmetnou zmluvou do zálohu na zaistenie pohľadávky voči N. O., a to v hodnote, ktorá mala byť stanovená na základe znaleckého posudku súdneho znalca Ing. Pavla Schreiberera zo dňa 23.04.2015 na sumu 83.900,- €, avšak požičané peniaze v dohodnutej lehote, ani doposiaľ nevrátil, uvedenú nehnuteľnosť nikdy nevlastnil, predmetný znalecký posudok nikdy k zmluve nedoložil a P. H. I. figuroval v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov Ministerstva spravodlivosti SR ako znalec v odbore Geodézia a kartografia len do 01.09.2004 a nebol zapísaný v odbore Stavebníctvo, teda obvinený A. B. uviedol poškodenej N. O. nepravdivé skutočnosti za účelom vylákať od nej pôžičku, pričom už v tom čase vedel, že tú pôžičku nikdy nevráti, čím týmto svojim konaním spôsobil poškodeným manželom N. a Q. O. škodu vo výške 35.000,- €.

Obžalovaný A. B. v podstate spáchanie predmetného skutku a žalované konanie ani nepopieral i keď uvádzal rôzne dôvody, pre ktoré poškodených požiadal o poskytnutie pôžičky vo výške 35 000,-eur. Obžalovaný raz tvrdil, že pôžička mala slúžiť na spoločné podnikanie so synom poškodených a druhýkrát, že pôžička mala byť použitá rodinou O., čo však nemalo žiadny relevantný vplyv na predmetné skutkové konštatovania konajúceho súdu, vzhľadom na obsah ďalších dôkazov, na ktoré konajúci súd poukázal v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, či už na výpovede poškodených, svedkov alebo listinných dôkazov.

Obžalovaný v rámci svojej obhajoby síce poukazoval na to, že predmetné konanie nie je podľa neho trestným činom, s čím sa však konajúci súd nestotožnil a z hľadiska právnej kvalifikácie potom jeho konanie kvalifikoval ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu, s poukazom na príslušné ustanovenia Trestného zákona a na právne úvahy konajúceho súdu, ktoré vyplynuli z vyššie uvedených dôkazných prostriedkov.

Zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku značnú škodu.

Podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok škody malej, t. j. škody prevyšujúcej sumu 266,-eur.

Podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach.

Cudzím majetkom sa rozumejú veci, pohľadávky, ako aj iné majetkové práva a hodnoty, ktoré vlastnícky nepatria páchatelovi.

Škodou na takomto majetku je majetková ujma alebo reálny úbytok z hmotnej podstaty, ako aj ujma na zisku.

Obohatením sa rozumie neoprávnené zväčšenie svojho majetku alebo majetku iného.

Omylom je nehoda vedomostí alebo predstáv poškodeného so skutočným stavom veci, páchatel uvádza niekoho do omylu spravidla aktívnym konaním, keď predstiera existenciu určitých okolností, ktoré sú v rozpore so skutočným stavom veci.

Vykonané dôkazy, vrátane výpovede obžalovaného A. B. objektívne preukázali, že obžalovaný v čase pôžičky od poškodených N. O. a P. Q. O. nemal žiadne relevantné právo konať a narábať s nehnuteľnosťou, ktorá bola uvedená v zmluve s právom na nehnuteľnosť v prípade nesplatenia pôžičky zo dňa 4.6.2015, v ktorej deklaroval, že je jediným budúcim vlastníkom rodinného domu č. XXX na parcele č. 664/1 a č. 664/2, k. ú. B., patriacej v tom čase B. O. a konajúci súd sa tak oprávnene domnieva, že obžalovaný zmluvu úmyselne zmanipuloval, o čom svedčí aj údaj uvedený v tejto zmluve samotným obžalovaným, ktorý mal nasvedčovať tomu, že predmetná nehnuteľnosť mala mať ku dňu 23.4.2015 podľa znaleckého posudku Ing. Pavla Schreibera hodnotu 83 900,- eur, keďže znalec P. H. I. žiadny znalecký posudok viažuci sa k predmetnej nehnuteľnosti nevypracoval.

K predmetnej nehnuteľnosti bol vypracovaný len znalecký posudok znalcom Ing. Štefanom Pastierovičom, ale na účely vybavenia hypotekárneho úveru a na základe objednávky B. O., a nie na účely zabezpečenia pôžičky, ktorú si od poškodených požičal obž. A. B. a ktorým mal poškodeným deklarovať údajné zabezpečenie vrátenia pôžičky.

Obžalovaný A. B. z hľadiska subjektívnej stránky podľa konajúceho súdu konal vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Trestného zákona, pretože chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom a ako je zrejme z následku jeho konania tento záujem aj porušil.

Z listinných dôkazov viažucich sa k osobe obžalovaného v podobe odpisu registra trestov, príslušných lustrácií v systémoch Generálnej prokuratúry SR, súdov a MV SR vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 2-krát právoplatne odsúdený za rôznu trestnú činnosť, v oboch veciach sa však na obžalovaného hľadí ako keby nebol odsúdený a že v evidencii priestupkov a správnych deliktov má 12 záznamov, najmä za porušenie dopravných priestupkov a priestupkov proti občianskemu spolužitiu, za ktoré mu boli ukladané blokové pokuty, resp. za ktoré bol postihnutý aj v správnom konaní.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu vzal konajúci súd do úvahy všetky všeobecné i individuálne zásady, ktoré sú platné pre ukládanie trestov, prihliadol nato, aby uložený trest zabezpečil ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, že mu vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne, aby iných odradil od páchania trestných činov a aby vyjadril aj jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Súd súčasne prihliadol aj na spôsob spáchania činu, jeho následky, formu zavinenia, pohnútku a motív jeho konania, ďalej na odstup času od spáchania skutku až doposiaľ, na samotnú osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, bez zistenia akejkoľvek poľahčujúcej alebo priťažujúcej okolnosti v zmysle § 36 a § 37 Trestného zákona, berúc do úvahy ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Trestného zákona, ďalej ustanovenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách a po takto vykonaných a vyhodnotených zásadách dospel k záveru, že u obžalovaného sa tento účel trestu dosiahne aj uložením trestu odňatia slobody vo výmere 2 /dvoch/ rokov, výkon, ktorému mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu vo výmere 2 /dvoch/ rokov, s poukazom na nasledujúce ustanovenia Trestného zákona, Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, keďže je potrebné prihliadať nato, aby uložený trest plnil funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie - zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti a prvok individuálnej prevencie - výchovy k riadnemu životu a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie - výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, teda aby trest plnil tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu, ktorá už z vyššie uvedených dôvodov nebude dosiahnutá predovšetkým vo vzťahu k súčasnému zdravotnému stavu obžalovaného i jeho ďalšej nepriaznivej prognózy.

Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má zato, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 písm. e/ Trestného zákona pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako šesť mesiacov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov (podľa § 221 ods. 3

Trestného zákona sa páchatelovi tohto trestného činu môže uložiť trest odňatia slobody na tri roky až desať rokov).

Konajúci súd z vyššie uvedených dôvodov prihliadol aj na doterajšiu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. na jeho uznesenie I. ÚS 236/2011-13 zo dňa 16.06.2011, v ktorom sa vyjadroval k problematike neprimeranosti dĺžky trestného konania, ako zásahu do základných ľudských práv garantovaných článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v ktorom okrem iného uviedol, že... Najvyšší súd však disponuje celým radom prostriedkov, ktoré mu ponúkajú trestné či ústavnoprávne predpisy (napr. zastavenie trestného stíhania, mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, a to z dôvodov, ktoré vyplývajú zo samotného ústavného poriadku a nie z podústavných trestnoprávných noriem a podobne) na uplatnenie možnosti kompenzácie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej dobe), avšak za predpokladu, že sťažovateľ túto kompenzáciu v prebiehajúcom trestnom konaní uplatní, a že súd tieto prieťahy zistí.

Konajúci súd prihliadol aj na relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý takúto formu kompenzácie považuje za dostatočnú nápravu porušeného práva, ak ju národný súd použije s výslovným uvedením toho, že k tomuto opatreniu pristupuje preto, že bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci v primeranej dobe, a pokiaľ ide o zmiernenie trestu, uvedie, v akej miere bol trest z tohto dôvodu zmiernený a ktorú uviedol napr. vo svojom rozhodnutí Eckle v. SRN z 15.07.1982, kde okrem iného uviedol, že za týchto podmienok je ESLP toho názoru, že zmluvný štát poskytol dostatočnú ochranu právam vyplývajúcim z Dohovoru a že v konečnom dôsledku sťažovateľ stráca postavenie poškodeného podľa článku 34 Dohovoru, a tým aj legitímáciu na podanie sťažnosti. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11, ktorý nadobudol účinnosť 1. novembra 1998 teda v článku 6 ods. 1 zakotvuje, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Primeraná lehota, v ktorej má byť vec prejednaná, nie je v čl. 6 ods. 1 Dohovoru síce výslovne stanovená, je však riešená ďalšou judikatúrou ESLP, z ktorej vyplýva, že v trestnom konaní táto lehota začína plynúť od vznesenia obvinenia (v predmetnej trestnej veci bolo obž. A. B. vznesené obvinenie dňa 6.8.2018, pričom trestné stíhanie vo veci bolo začaté dňom 14.2.2018).

Pri posudzovaní primeranej lehoty bolo zo strany konajúceho súdu teda potrebné prihliadať na zložitnosť prípadu, chovanie osôb, ktoré mohli prispieť k prieťahom, a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali (vo výnimočných prípadoch ESLP uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu v trvaní 6 rokov).

Z obsahu predmetného trestného spisu Okresného súdu Poprad, sp.zn. 4T/59/2019, rozsahu a spôsobu vykonávania dokazovania i samotného pojednávania objektívne vyplýva, že príčiny neskončenia trestnej veci v primeranej lehote nie sú zavinené obžalovaným a dĺžka trestného konania vedeného proti obžalovanému bola zo strany konajúceho súdu, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považovaná za lehotu nie primeranú (takmer 5 rokov od vznesenia obvinenia po vyhlásenie prvého odsudzujúceho rozsudku prvostupňovým súdom dňom 20.6.2023 s tým, že ani ku dňu vyhotovenia predmetného rozsudku vec nie je právoplatne skončená).

Z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 688/2014 zo 04.02.2015 preukázateľne totiž vyplýva, že aj to, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu.

Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Konflikt medzi spravodlivosťou a právnou istotou je možné riešiť len tak, že pozitívne právo, zaisťované predpismi a mocou, má prednosť aj vtedy, ak je obsahovo nespravodlivé a neúčelné, okrem prípadu, ak rozpor medzi pozitívnym zákonom a spravodlivosťou dosiahne tak neznesiteľnej miery, že zákon musí ako „nenáležitú právo“ spravodlivosti ustúpiť /Radbruchova formula/.

Berúc do úvahy všetky vyššie uvedené a citované ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Trestného zákona a príslušnej judikatúry konajúci súd dospel k záveru, že u obžalovaného sa tento účel trestu dosiahne uložením trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov a skúšobnou dobou vo výmere 2 rokov, za súčasného použitia ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, majúc za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom pri skutkovej podstate zločinu podvodu podľa § 221 ods. 3 Trestného

zákona vo výmere najmenej tri roky, by bol pre obžalovaného neprimerane prísny aj s poukazom na to, že obžalovaný sa od vznesenia obvinenia až do vyhlásenia predmetného odsudzujúceho rozsudku nedopustil žiadneho trestného činu pre ktorý by bol právoplatne odsúdený a na to, že voči obžalovanému sa ani v súčasnosti ďalšie trestné stíhanie nevedie a teda k záveru, že na ochranu spoločnosti pred obžalovaným postačuje aj tento trest kratšieho trvania.

Konajúci súd nebol teda toho názoru, aby sa účel trestu a náprava obžalovaného dala dosiahnuť aj uložením iného druhu trestu, alebo inej výmery trestu odňatia slobody alebo skúšobnej doby, pretože podľa neho vyššie uložený trest zodpovedá tak konkrétnym okolnostiam prípadu, po zhodnotení závažnosti činu, povahy a rozsahu spôsobených následkov, ako aj samotnej osobe obžalovaného a že bolo tak podľa neho namieste aplikovať zmierňovacie ustanovenie Trestného zákona.

V súlade s ustanovením § 287 ods. 1 Trestného poriadku konajúci súd obžalovanému uložil aj povinnosť zaplatiť poškodeným stranám spôsobenú škodu vo výške 35 000,- eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby oznámením bolo až doručenie rozsudku.